

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens septem Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine septimus, est de Oratione
... Septimus, & latissimus, de Beneficiis Ecclesiasticis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

A quibus personis oblationes recipi non possunt. punct. 18

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76561)

Sp. S. 7. Voluntarie sacrificabo tibi. Ergo neque per continuationem huius consuetudinis induci potest obligatio, cum nunquam obligatio per consuetudinem inducatur, ubi abest animus se obligandi, vt nor. Caiet. in sum. verbo horum cap. 5. 2. & Sorus lib. 2. de iustit. quest. 7. art. 2. Ob quam rationem existimat idem Sorus lib. 9. quest. 6. art. 1. & Angel. verbo oblationes, num. 1. in addit. ad illum consuetudinem oblationis non obligare, vbi decimae soluntur, & tanquam probabilem eam reputat. Azor. cap. 7. quest. 11. & cap. 38. quest. 12. vbi ait probabiliter esse consuetudinem in hac parte vim legis habere, si non confiteantur oblationem studio pietatis & religionis in Deum liberaliter fieri. Vnde si confiteri liberaliter, donationem existimat non posse consuetudine fideles obligari. Innocent. in cap. Ad Apostolicam, de Simonia, & Ant. de Butrio, idem affirmate videntur, cum dicant non posse Episcopum cogere fideles, vt consuetas oblationes soluant. Ergo non tenentur, sed solum volunt compellere eos, qui volunt eas infringere, immutare, aut aliquo modo contumaciter, hoc est compellere eos qui volunt impedire fideles ne soluant. Et licet adiat Pontifex se precipere pias consuetudines obseruare, intelligitur tamen, eo modo, quo introducere sunt, ita vt haec quae introductae sunt liberè, liberè obseruentur, abique eo quod cogi possint ad earum solutionem. Quae vero ex promissione, aut alia causa obligant introductae sunt, praecipit ita obseruari. Signum ergo est ex iure co. legi non posse consuetudine liberaliter, & spontanea continuata; obligationem soluendi oblationes.

4 Verum longè communior sententia est, consuetudinem continuatam per tempus necessariam ad praescribendum obligare fideles ad illam seruandam, non solum quando incepta est liberè, & continuata ex intentione se obligandi, sed etiam si incepta sit, & continuata abique animo imponendi sibi obligationem ita Leonard. Lessius, lib. 2. cap. 39. num. 34. Suar. cap. 5. Azor. supra. Guttier. canon. q. lib. 1. c. 21. num. 140. & seq. Conarr. lib. 1. var. c. 17. n. 3. Fagund. de quinto Eccl. praecipio lib. 4. cap. 1. num. 7. Panor. in Holtien. & alij in cap. Ad Apostolicam de Simonia. Quod caput est praecipuum fundamentum huius oblationis, cum dicat ibi Pontifex prauam exactionem fieri prohibemus, & pias consuetudines praecipimus obseruari. Ex quo text. colliguntur Doctores, praecipue Suar. & Leonard. Lessius, quando consuetudo continuata est per tempus sufficiens ad praescribendum; imponi à Pontifice praecipuum soluendi huiusmodi oblationes, siue continuata procedat ex animo se obligandi, siue procedat ex errore, quo putabant fideles obligatos esse, siue ex alio capite. Fateor tamen huiusmodi rationem non concludere, nam si de rigorosa praescriptione loquamur, non videtur posse Ecclesiam praescribere contra fideles in harum oblationum solutione; eo quod non habetur titulum ad praescribendum, & absque titulo vero, vel ficto non possint praescribi, vt supra diximus. Quod si aliquis dicat, hoc ad Apostolicam, deservit pro titulo, gratis dicit, & absque sufficienti fundamento, cum ex illo non satis clarè colligatur, consuetudines liberè introductas, & continuatas praecipit obseruari ex obligatione. Possimus namque explicare, vt Innocent. explicat, quod praecipitur obseruari eo modo quo sunt introductae, ita vt non immutentur, nec variantur. Quapropter solum propter auctoritatem Doctorum censo huiusmodi sententiam esse probabiliorē, iuxta quam est maxime aduertendum stabilita consuetudine soluendi decimas, primitias, aut oblationes non posse populam aliquid in contrarium conuincere, cum talis constitutio esset contra ius Ecclesiae aequilum; ac prouide contra libertatem Ecclesiasticam, ita Bartol. in leg. privilegia, Cod. de Sacrosanct. Eccl. Abbas, cap. abolenda, de Sepulchris.

5 Ad obitices ipsi iurmet, cap. Abolenda, cap. sua cap. ea qua, cap. cum in Ecclesia de Simonia. In quibus textibus cauetur, ne pio benedicendis nuptiis, administrandis sacramentis, aliisque actionibus sacris oblationes requirantur, & licet aliqui arbiuentur legem longa consuetudine inualluisse, attendant, ait Pontifex, tanto grauiora esse crimina, quanto diutius infelicem animam tenentur alligatam. Vnde glossa in cap. cum in Ecclesia, verbo consuetudine, ait consuetudinem exigentem oblationes pro iis rebus reprobandas esse, neque oblationes admitti posse, nisi sponte, & ex polfacto offerantur.

Respondet glossa in cap. Ad Apostolicam, clericos pro talibus sacramentis oblationes petere, seu exigere à nolentibus dari poterit enim officio iudicis implorato facere, vt fideles cogantur seruare consuetudinem, quae ex pietate introducta est. Quapropter, vt bene ait Suar. cum D. Thom. Caiet. & alij, cap. 5. num. 1. Coar. lib. 1. var. cap. 17. num. 3. Fagund. de oblationibus lib. 4. cap. 1. num. 8 non poterit parochus negare Sacramenta, aut alia officia eis, qui consuetas oblationes non soluant; nam illa est quaedam exactio, quae in iis iuribus cauetur. Neque obstat quod parochus, & alius quilibet Sacerdos teneatur dare Sacramenta ritè dispositis, qualis esse non videtur is, qui oblationes debitas non soluit. Nam illud principium intelligendum est, quando omnino est certum delictum & publicum, quod in praesenti sepe nunquam potest esse, cum videatur probabile fideles non tenei ex obligatione, & sub peccato oblationes spontaneas etiam longo tempore continuatas solucere. Quod ma-

Ferd. de Castro Sum. Mor. Pars 1. 1.

xime habet verum, quando consuetudo offerendi non est à singulis personis, sed à maiore parte populi, aut ab eis, qui potentiores sunt: tunc enim etiam si vnus, vel alius omittat interdum oblationem, non videtur peccare grauius, quia neque consuetudo interruptur, neque maiori cum oblatione videtur introducta: ita Suar. supra, num. 21. Adde in supradictis capitibus prohiberi exactionem, qua oblationes exiguntur, vt pretium rerum spiritualium, & in qua proponuntur Sacramenta, quasi venalia essent; non vero illam exactionem, qua exiguntur oblationes, vt stipendium debitum parochi pro Sacramentis administratis, vel obligatione illa administrandi.

6 Deinde decimas non solum consuetudine introducti posse obligationem in laicis soluendi oblationes clericis, sed etiam in ipsis clericis obligationem soluendi laicis aliqua dona, non per modum oblationis, aut tributi, sed per modum cuiusdam liberalis donationis, qua excutitur, & adiungitur ad deuotionem, & mutua charitatem, vt de certis albis in festo Purificationis affirmat Suar. lib. 2. cap. 7. num. 20. cum Federic. Senens. cons. 155. & Greg. Lop. in leg. 1. tit. 17. part. 1. contra Syluest. verbo decima, num. 7. & Ioann. Guttier. lib. 2. q. canon cap. 2. 1. num. 156.

7 Tandem est aduertendum nullam poenam ipso iure impositam esse non soluentibus oblationes, quae debite sunt ex consuetudine, sed solum committitur arbitrio Episcopi, qui procurare debet, vt consuetudines obseruentur, iuxta cap. Ad Apostolicam, de Simonia. Negantes vero oblationes ex testamento, aut donatione debitas excommunicari debent: vt habetur cap. si quis irascitur, 13. quest. 2. in fine, & in c. qui oblationes 13. q. 2. el. 1. vbi dicitur ex Concilio Carthaginen. 4. cap. 39. Qui oblationes defunctorum, aut negat Ecclesiis, aut difficulter reddunt tanquam egentium necatores excommunicantur. & in cap. seq. ait, ex Concilio Varen. cap. 4. Qui oblationes defunctorum retinent, & Ecclesiis tradere demorantur, vt infideles ab Ecclesia sunt abiecti, & in cap. clerici, vel saeculares eadem causa, & quest. dicitur ex Concilio Agathen. cap. 4. qui oblationes parentum aut donatas, aut testamento relictas, retinere persistunt, aut id quod ipsi donauerint Ecclesiis, vel Monasteriis crediderint auferendam, sicut sancta Synodus constituit, vel vt necatores pauperum, quousque reddant, ab Ecclesiis excludantur.

PUNCTVM XVIII.
Aequibus personis oblationes recipi non possunt.

- 1 De rebus alienis oblationes recipi non possunt.
- 2 A non baptizatis, Iudaeis, haereticis, excommunicatis vitandis recipi non possunt.
- 3 Excipiuntur aliqui casus, in quibus non licet à peccatore oblationes recipere.
- 4 De qua oblatione hoc intelligatur.

1 Dico primò oblationes factas de rebus alienis nulli clericorum licet eas, neque in publico, neque in secreto recipere, quia esset particeps in furto, habetur super eis, de Raptoribus, vbi cauetur, ne vllus clericus assistat sepulture, neque oblationes eorum accipiat, qui cum Ecclesiis deprædauerint, nondum satisfecerint, & in cap. quia in omnibus de usuris, prohibentur accipi oblationes eorum, qui sunt usurarij manifesti.

2 Dico secundò, Recipi non possunt oblationes à non baptizatis, à Iudaeis, ab haereticis, ab excommunicatis excommunicatione vitanda habetur, in can. 37. Concilij Laodicenf. ait enim, non oportet à Iudaeis, vel haereticis quae mittuntur munera festiue suscipere, nec cum eis festa celebrare: vbi non tam de oblationibus, quae sunt ac missam, quam de oblationibus, quae in gratitudinem, & amicitiam fieri solent inter amicos, loqui videtur. Quapropter talis oblationis, seu muneris receptio sub peccato veniali prohiberi poterit. Si vero in missa fieret, grauis culpa interueniret ob excommunicationem solemnem cum talibus personis praecessis, quae omnino est prohibita. Idem dicendum est, si peccator esset ita publicus, vt scandalum generaret oblationem eius accipere, vt si crederetur Ecclesiam cum tali peccatore ob eius oblationem dissimulare. Qua ratione ait D. Thom. quest. 39. art. 3. & Doctores communiter, nò licere accipere oblationem à meretricie publica, ac videantur Ecclesia eius peccato fauere accipiens oblationes ex rebus, quae inhonestè sunt acquisitae. Hoc tamen intelligi debet, in peccato; nam si peccati poeniteat, poterit de bonis iuste possessis, licet inhonestè acquisitis, oblationes facere. D. quodlibet alio peccatore publico generaliter, & per se loquendo scandalum non sequitur, neque in iure prohibetur receptio talium oblationum, exceptis aliquibus casibus in particulari, quos excipit Azor. lib. 7. cap. 38. q. 17. & Suar. tract. 2. de relig. lib. 1. cap. 6. num. 9.

3 Primus est, cap. oblationes. 99. dist. vbi ait, oblationes dissidentium fratrum neque in sacario, neque in gazophylacio recipiantur; similiter dona eorum, qui pauperes opprimunt, à Sacerdotibus referenda sunt. Secundus est de hominibus, qui criminosos ex Ecclesia vitent, iuxta cap. Miror. 17. q. 4. Vbi August.

interdicit, ne à clericis accipiantur oblationes Bonifacii præfatis, & eius domus, quouſque ſatisfactionem impoſitam exhibeat. In quibus caſibus præceptum ad clericos dirigitur, ac proinde obligantur ipſi ne recipiant oblationes talium peccatorum, etiamſi condemnati, & declarati non ſunt per ſententiam, modò tamen peccatum ſit publicum, & notorium, vt rectè dicit Suar. *ſupra n. 14.* & Azor. *q. 17.* Secus eſt quãdo primò & per ſe facta eſt prohibicio offerendi ipſis criminolis in pœnam culpæ commiſſæ, tunc in quã, requirit delictum eſſe per ſententiã declaratum, quia pœna ante ſententiã non eſt executioni mãdanda, & quouſque delictum tale ſit, oprime poſſunt clerici oblationes recipere. In quo caſu loquitur, *cap. de viro, t. 29. 2.* vbi inter pœnitentias impoſitas ſacrilegia hominibus, qui vaſa ſacra, & reliqua quæ diuino cultui dicata ſunt, profanauerit, vna eſt, vt vno anno, eſſi Eccleſiam Dei ingrediantur, & inter audientes adſent, nihilominus ſint abſque oblatione. Secundus caſus habetur in *cap. latorem 33. q. 2.* vbi matricidæ imponitur pœnitentia, vt ſeptem annis ab oblatione abſtineat. Tertius habetur in *cap. eos,*

quos de conſecrat. diſt. 4. vbi qui ex induſtria rebaptizantur, prohibentur duobus annis modis omnibus oblationes offerre: in his enim tribus caſibus, vt iam dixi, requiritur ſententia.

4. Dubitari tamen poteſt circa caſus adductos in hac ſecunda concluſione, an intelligendi ſint de oblationibus factis ad altare, & in Eccleſia, vel de quacunque alia donatione, quæ Eccleſiæ, donatione, legato, aut teſtamento relinquitur, aut de oblationibus neceſſariis, ſeu obligatoriis, aut ſpontaneis. Cui dubitationi reſpondet Suar. *lib. 1. cap. 6. n. 10. & 12.* cum Hugone & Turrectementa intelligi tantùm de oblatione facta in Eccleſia ad altare, per ſe, vel per Diaconum, ſiue oblatio obligatoria ſit, ſiue ſpontanea, quomòdocunque enim ſit, ſi fiat ad altare, recipi non debet. Verùm ſi extra miſſam ſint oblationes recipi poſſunt, imò & exigi, ſi debent ſint in miniſtorum ſuſtentationem, iuxta *cap. quanto de uſurâ.* Secus verò ſi ſolam ſint debent ex conſuetudine; quia conſuetudo introducta non eſt, niſi de dandis oblationibus ad altare. Vnde ſi ibi Eccleſia nolit illas recipere, liber cenſeri debet peccator ab obligatione.

